

CENTURY

*Το βιβλίο αυτό είναι για τη γιαγιά μου,
που βλέπει τα αστέρια από πολύ κοντά*

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: CENTURY #4 LA PRIMA SORGENTE

ΚΕΙΜΕΝΟ: Pierdomenico Baccalario

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ - ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΕΙΣ: Iacopo Bruno

© 2008 Edizioni Piemme S.p.A., corso Como 15, 20154 Milan - Italy
International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8, 20123 Milan, Italy
All names, characters and related indicia contained in this book, copyright of
Edizioni Piemme S.p.A., are exclusively licensed to Atlantyca S.p.A. in their original
version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A.
All rights reserved.

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλον τον κόσμο: Εκδόσεις Διόπτρα, 2015
Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με την Atlantyca S.p.A.

ISBN: 978-960-364-988-5

ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ: Φεβρουάριος 2016

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βιολέττα Ζεύκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Έλενα Κατσαΐτη, Εκδόσεις Διόπτρα

ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ – ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ:

Γιώργος Παναρετάκης, Εκδόσεις Διόπτρα

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου
του βιβλίου, σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη.

ΕΔΡΑ

Εκδόσεις Διόπτρα

Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστερί
Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Στοά του Βιβλίου

Πεσμαζόγλου 5, 105 64 Αθήνα, Τηλ.: 210 330 07 74

www.dioptra.gr • e-mail: sales@dioptra.gr • info@dioptra.gr

Pierdomenico Baccalario

Ο ΔΡΑΚΟΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Εικονογράφηση
Iacopo Bruno

*Κι ένας μαύρος ήλιος, στο διάστημα,
θα καταπιεί τον ήλιο, τη σελήνη
και όλους τους πλανήτες που περιφέρονται
γύρω από τον ήλιο.
Να θυμάστε πως,
όταν το τέλος θα πλησιάζει,
ο άνθρωπος θα ταξιδεύει στο διάστημα
και από το διάστημα θα μάθει
την ημέρα του τέλους.*

Τζορντάνο Μπρούνο, *Περί του απείρου σύμπαντος και των
κόσμων*, 1584

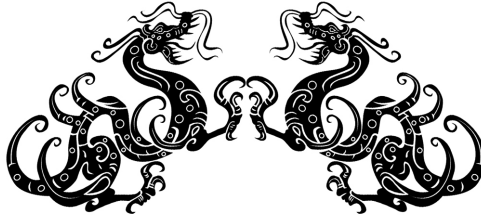
*Όπως αυτός που νύχτα πάει κρατώντας
'πο πίσω του το φως ανώφελά του
μα όσοι ακλουθούν φωτίζονται, όμοιος ήσουν,
σαν έκραξες: "Ξαναγεννιέται ο κόσμος,
δίκιο και νιότη διαγυρνούν του ανθρώπου
και νέα γενιά κατηγορά ουρανόθε."¹*

Δάντης, *Θεία Κωμωδία*, Άσμα XXII, *Καθαρτήριο*, στ. 67-72

---

¹ Μετάφραση Νίκου Καζαντζάκη, Εκδόσεις Καζαντζάκη, Αθήνα 1998 (επανεκτύπωση). (ΣτΜ)

ΤΑ ΘΕΜΕΛΙΑ

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΑΣΑΝΣΕΡ, εκείνο το απόγευμα πριν από έξι χρόνια, η Ζωή βλέπει μόνο την αντανάκλασή της. Είναι όλα τόσο μπερδεμένα που δεν είναι καν βέβαιη τι ώρα είναι. Από τότε που μπήκε στο γραφείο εκείνου του άντρα, στον προτελευταίο όροφο του ουρανοξύστη του, έχει χάσει τον έλεγχο. Δες και από εκείνη τη στιγμή ο κόσμος έχει διαλυθεί και τη θέση του έχει πάρει ένας κόσμος παράλληλος, καμωμένος από γυαλιστερές ανακλαστικές επιφάνειες. Από μέταλλο και γυαλί.

Πόσο διάρκεσε η συνομιλία; Λίγα λεπτά; Ώρες ολόκληρες; Δεν ξέρει. Η μοναδική ένδειξη είναι ένα κάψιμο βαθιά στο λαιμό, που της θυμίζει ότι μίλησε πολλή ώρα. Ή ότι ανακάλυψε αλήθειες που καίνε.

Στην πραγματικότητα ανακάλυψε πολλά. Ως εκεί.

“Έκανα λάθος”, σκέφτεται, κοιτάζοντας την αντανάκλασή της στην παγωμένη επιφάνεια του ασανσέρ. “Μα έπρεπε να του μιλήσω. Ήμουν σαν φίδι που δαγκώνει την ουρά του”.

Όντως: ένα φίδι που δαγκώνει την ουρά του.

Η Ζωή δεν το ξέρει ακόμα, αλλά θα τη σκοτώσει τελικά ένα φίδι έξι χρόνια αργότερα. Θα συμβεί στο Παρίσι. Στη γενέτειρά της.

Είναι μια σύμπτωση, αν υπάρχει κανείς που να πιστεύει ακόμα στην ύπαρξη συμπτώσεων.

Το ασανσέρ κατεβαίνει. Και η Ζωή μαζί του, συντροφιά με έναν σιωπηλό άντρα. Τη Ζωή τη διαπερνά ένα ρίγος. Σαν να βυθίζονται μέσα στον πάγο.

«Κάνει κρύο», λέει, όταν νομίζει πια ότι και η ίδια της η ανάσα βγαίνει συμπυκνωμένη.

Ο σιωπηλός άντρας υψώνει το ένα του φρύδι. Το όνομά του είναι Μάλερ, Γιάκομπ Μάλερ. Είναι εξαιρετικός βιολιστής και στυγνός δολοφόνος. Κι αυτά τα δύο δεν είναι αλληλοαντικρουόμενα όπως ίσως φαίνεται. «Θα έπρεπε να έχετε συνηθίσει», της απαντά.

Ο άντρας υπαινίσσεται μία επιστημονική αποστολή στις σιβηρικές ακτές όπου μόλις συμμετείχε η Ζωή. Ή ίσως υπαινίσσεται τον τόπο συνάντησής τους: μία πηγή ιαματικού νερού στην Ισλανδία, περικυκλωμένη από ομίχλη. Σε ό,τι κι αν αναφέρεται, η Ζωή ζαρώνει τους ώμους και αγκαλιάζει τους αγκώνες της σαν μικρό κοριτσάκι.

Κοιτάζει ψηλά τα φώτα νέον στην ένδειξη του ασανσέρ που σταμάτησαν να αναβοσβήνουν. Εδώ και λίγα δευτερόλεπτα δείχνει σταθερά «Ισόγειο», αν και το ασανσέρ συνεχίζει την κάθοδό του.

«Πού πηγαίνουμε;» ρωτάει η Ζωή καχύποπτη.

«Κάτω», απαντά ο Γιάκομπ Μάλερ.

Και πριν προλάβει να τον ρωτήσει κάτι άλλο, με ένα μεταλλικό φύσημα ο θάλαμος επιβραδύνει την πορεία του, τα δύο φύλλα της πόρτας από γυαλιστερό αλουμίνιο ανοίγουν και ο Μάλερ την οδηγεί σε έναν στενό διάδρομο. «Από εδώ», λέει.

Η Ζωή τον ακολουθεί, σφίγγοντας ακόμα τους αγκώνες με τα σταυρωμένα χέρια της.

«Πού είναι εκείνος;»

«Κατεβαίνει».

«Δεν μπορούσε να κατέβει μαζί μας;»

«Θα ήταν πάρα πολύ επικίνδυνο».

«Επικίνδυνο με ποια έννοια;»

Ο Γιάκομπ Μάλερ επιβραδύνει το βήμα του, την ακουμπάει στους ώμους και σταματάει. «Με αυτή την έννοια. Θα υπήρχαν πολλές πιθανότητες... επαφής».

Η Ζωή γνέφει με το κεφάλι και απαντάει: «Καταλαβαίνω».

«Ω, όχι. Δεν νομίζω ότι μπορείς να καταλάβεις».

Μια λεπίδα από φως σκίζει το σκοτάδι του διαδρόμου μπροστά τους. Η σχισμή πλαταίνει πάνω στο θάλαμο ενός δεύτερου ασανσέρ, από όπου βγαίνει ένας άντρας ψηλός, κομψός, με μαύρα γυαλιστερά μαλλιά χτενισμένα στην εντέλεια, με φρύδια που μοιάζουν ζωγραφισμένα πάνω στο οστό του κρανίου και σκελετό γυαλιών από μαύρο βακελίτη. Ακούει στο όνομα Ερημίτης Διάβολος.

«Συγγνώμη που σας ανάγκασα να με περιμένετε», λέει.

Της δείχνει το διάδρομο που συνεχίζεται μπροστά τους. Τον διανύουν και οι τρεις. Φτάνουν σε ένα κιγκλίδωμα. Εκείνος ανάβει τα φώτα και της δείχνει τον ανοιχτό χώρο και τα

ΤΑ ΘΕΜΕΛΙΑ

χαλάσματα τα οποία είχε θάψει επισκευάζοντας τα θεμέλια του ουρανοξύστη του.

Η Ζωή κρατιέται από το κιγκλίδωμα. Το κρατάει σφιχτά. Κάνει κρύο. Πολύ κρύο.

“Επισκευάζοντας τα θεμέλια του ουρανοξύστη, βέβαια”, σκέφτεται η Ζωή. «Και τη βρήκε αυτός». Συμπτώσεις. Απλές συμπτώσεις, αν υπάρχουν στ’ αλήθεια συμπτώσεις.

«Και τώρα... τώρα... τι σκοπεύετε να κάνετε;» ρωτάει η Ζωή και η καρδιά της αρχαιολόγου μέσα της αρχίζει να χτυπάει σαν τρελή.

Ο Ερημίτης Διάβολος την παρατηρεί ατάραχος. «Αυτό πρέπει να μου το πείτε εσείς».

I ΤΟ ΑΓΟΡΑΚΙ

ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ ΣΚΕΠΑΖΟΥΝ τον γκριζο ουρανό της Σαγκάης, αλλά είναι τόσο εύθραυστα που το παραμικρό φύσημα του αέρα μοιάζει ικανό να τα σκορπίσει από τη μια στιγμή στην άλλη.

Ο Σεγκ τρέχει λαχανιασμένος ως το Πάρκο Ρένμιν, χωρίς να κοιτάζει πίσω του. Τρέχει σαν τρελός, προσπερνώντας τρομαγμένος το μεγάλο κυκλικό κτίριο του Μουσείου Αρχαίας Τέχνης της πόλης και αναζητώντας καταφύγιο ανάμεσα στα αιωνόβια δέντρα του πάρκου. Φτάνει στον άσπρο κορμό ενός πλατάνου και κρύβεται πίσω του, λαχανιασμένος. Έπειτα κοιτάζει ανάμεσα στα δέντρα, το δρόμο με τα παγκάκια, το μουσείο, την πλατεία όπου κάνουν προπονήσεις οι λάτρες του τσί-τσι και του γουσού.

Το αγοράκι δεν είναι πια εκεί. Εξαφανίστηκε.

Χάθηκε μέσα στα είκοσι εκατομμύρια των κατοίκων της πόλης.

“Ωραία”, σκέφτεται ο Σεγκ, προσπαθώντας να ηρεμήσει.

Εκείνο το αγοράκι τον καταδιώκει τώρα πια. Το βλέπει εδώ και μερικές μέρες, πάντα σε απόσταση λίγων μέτρων. Μέσα σε ένα κατάστημα. Στην απέναντι πλευρά του δρόμου. Στο παράθυρο του δεύτερου ορόφου ενός κτιρίου. Είναι ένα αγοράκι κάτωχρο, άρρωστο, που φοράει τη φανέλα ενός παίκτη μπάσκετ με τον αριθμό 89. Έχει μαύρα μάτια με βαθιές σακούλες από κάτω και αραιά δόντια.

Αλλά σήμερα, καθώς ο Σεγκ ξεφύλλιζε ένα κόμικ στα σκαλάκια του μουσείου, εκείνο το αγοράκι τον πλησίασε. «Σεγκ, εσύ είσαι;» του είπε με φωνή τόσο σιγανή που έμοιαζε παγερή.

Και μόνο που το είδε, ο Σεγκ καταλήφθηκε από έναν ανεξέλεγκτο φόβο, από εκείνους που σου παραλύουν το μυαλό.

“Όποιος κι αν ήταν, τώρα δεν υπάρχει”, μονολογεί ο Σεγκ κάπως καθησυχασμένος.

“Ποιος ήταν;” αναρωτιέται και πάλι. “Και πώς με ξέρει;”

Ίσως ήταν κάποιος συμμαθητής. Κάποιος που τον είχε ξεχάσει τελείως ο Σεγκ. Κάποιος από εκείνους τους συμμαθητές που δεν θυμάσαι ούτε το όνομά τους. Ή κάποιος που άλλαξε σχολείο μετά από μερικούς μήνες.

Θα μπορούσε.

Μόνο που εκείνο το παιδάκι δεν μπορούσε να είναι συμμαθητής του. Ήταν μικρότερο από τον Σεγκ τουλάχιστον κατά πέντε ή έξι χρόνια.

Μήπως κάποιος ξάδελφος; Μήπως ο γιος κάποιου φίλου των γονιών του;

“Θα μπορούσε”, σκέφτεται ξανά ο νεαρός Κινέζος ακουμπώντας στον πλάτανο. Μπορεί να είναι κάποιος που είχε έρθει στο

ΤΟ ΑΓΟΡΑΚΙ

γραφείο του μπαμπά του για να οργανώσει ένα ταξίδι σπουδών στο εξωτερικό.

Φυσιολογικό. Απλά ο Σεγκ τον είχε ξεχάσει. Όμως, τότε γιατί ένωσε αυτόν τον τόσο ξαφνικό φόβο; Και κυρίως, γιατί συνεχίζει να φοβάται; Ακουμπάει το κεφάλι στα χέρια του και το νιώθει να βουίζει. Τελευταία κοιμάται λίγο. Φταίνε τα όνειρά του. Όνειρα άσχημα ή επαναλαμβανόμενα και το πρωί τον βρίσκει εξαντλημένο σαν να μην αποκοιμήθηκε ποτέ.

«Με πονάνε τα μάτια μου...» παραπονιέται μιλώντας δυνατά.

«Με βλέπεις, έτσι;» ψιθυρίζει κάποιος δίπλα του.

Ο Σεγκ πετάγεται όρθιος σαν ελατήριο.

Το αγοράκι με τη φανέλα αριθμός 89 τον ακολούθησε. Και είναι εκεί, στα δέκα βήματα, και τον παρατηρεί.

“Ονειρεύομαι”, σκέφτεται ο Σεγκ. “Ονειρεύομαι”.

Αλλά δεν ονειρεύεται καθόλου. Στ’ αλήθεια βρίσκεται στο Πάρκο Ρένμιν. Είναι μέσα Σεπτέμβρη. Σε λίγες μέρες θα συναντηθεί με τους υπόλοιπους. Και τους τελευταίους δύο μήνες δεν τον ακολούθησε κανείς.

«Τι θέλεις;» τον ρωτάει με την πλάτη ακουμπισμένη στον κορμό. «Δεν είμαι ο Σεγκ!»

Το παιδάκι τον κοιτάζει με τα σχιστά μαύρα του μάτια. «Δεν είσαι ο Σεγκ;»

«Όχι», απαντάει ο νεαρός. «Και τώρα πρέπει να φύγω».

Χωρίς να του αφήσει περιθώριο να προσθέσει κάτι άλλο, ο Σεγκ δραπετεύει τρέχοντας και βγαίνει από το πάρκο. Το σακίδιό του χτυπάει πάνω στην πλάτη.

Δέντρα, παγκάκια, κάποιοι που προπονούνται στις πολεμικές τέχνες. Τσιμεντένια κτίρια. Αεροπλάνα που χάνονται μέσα στα σύννεφα. Δάση από τηλεοπτικές κεραιές. Επιγραφές νέον. Αυτοκίνητα κι ένας πολύ δυνατός θόρυβος στο βάθος. Οι σειρήνες των φορηγίδων που αναπλέουν τον ποταμό Χουάνγκ Που.

Ο Σεγκ τρέχει χωρίς να κοιτάζει πίσω του ως τη στάση του μετρό στην Πλατεία Ρένμιν.

Κατεβαίνει δυο δυο τα σκαλιά, περνάει τη μαγνητική μηνιαία κάρτα εισιτηρίων από το μηχάνημα και σπρώχνει τη μεταλλική ράβδο πριν ακόμα εμφανιστεί το πράσινο βελάκι. Μόνο τότε κοιτάζει πίσω, με το φόβο μήπως ξαναδεί εκείνο το παιδάκι πίσω του. Αλλά δεν είναι εκεί. Όχι πια.

Φτάνει στις αποβάθρες και περιμένει σαστισμένος. Νιώθει σαν ψάρι μέσα σε μια ανθρωποθάλασσα και ο ήχος των ομιλιών στο μετρό τού είναι ανυπόφορος. Περιμένει με κλειστά τα μάτια να ακούσει τον ήχο του τρένου που προβάλλει μέσα από το τούνελ. Μόλις ακούει τον ήχο από τις πόρτες που ανοίγουν, ξανανοίγει τα μάτια, ανεβαίνει στο τρένο και ψάχνει μια απομονωμένη θέση για να καθίσει, αν και το σπίτι του απέχει μόνο λίγες στάσεις.

“Χάνω τα λογικά μου...” μουρμουρίζει ανήσυχος.

Γιατί, μεταξύ άλλων, τα μάτια του έγιναν κατακίτρινα.

Η Μιστράλ κλείνει την πόρτα πίσω της, κάνει δυο βήματα στο διάδρομο του Ωδείου Μουσικής και Χορού του Παρισιού και ακουμπάει στον τοίχο αναστενάζοντας. Νιώθει τα πόδια της να

μην την κρατούν και το κεφάλι της βαρύ. Χίλιες σκέψεις στριφογυρίζουν μες στο μυαλό της σαν μανιασμένες μέλισσες. Ισιώνει το τσόχινο λουλούδι στο γκρίζο βαμβακερό της φόρεμα και προσπαθεί να σκεφτεί ψύχραιμα.

Στην πόρτα από την οποία βγήκε υπάρχει μια μπρούτζινη ταμπέλα: *Καθηγητής Φρανσουά Γκανγκλόφ*. Ένα από τα πιο διάσημα και τρομερά μέλη του συλλόγου διδασκόντων του Ωδείου.

Μπροστά της ακούει μια εφημερίδα να χαμηλώνει. Έπειτα ένα ζευγάρι τακούνια κάνει μικρά βήματα στο πάτωμα. Και τέλος προβάλλει η Μαντάμ Κοκό, η δασκάλα της στη μουσική.

«Λοιπόν; Πώς πήγε;» Τα μάτια της Μαντάμ Κοκό είναι μικρά και διαπεραστικά. Εκείνη την είχε πείσει να κάνει αυτή την οντισιόν στο Ωδείο. Αυτό συνέβη πριν η Μιστράλ, η Ηλέκτρα, ο Σεγκ και ο Χάρβι αναζητήσουν καταφύγιο στο ωδείο της Μαντάμ Κοκό προσπαθώντας να ξεφύγουν από τους άντρες της Κυβέλης. Όταν ο Σεγκ είχε πέσει από την ταράτσα. Και η Μιστράλ τον είχε σώσει καλώντας τις μέλισσες να τον κρατήσουν. Αναμνήσεις τόσο κοντινές που έμοιαζαν εξωπραγματικές, λες και το καλοκαίρι της στο Παρίσι ήταν μόνο ένα όνειρο κακό.

«Καλά πήγε», λέει χαμογελώντας.

Η δασκάλα απλώνει τις παλάμες της τη μία πάνω στην άλλη και τα δαχτυλίδια της λάμπουν.

«Δηλαδή, δεσποινίς Μπλανσάρ; Θα μας κάνεις τη χάρη να γίνεις πιο ακριβής; Σε πήραν;»

«Ε να...» Η Μιστράλ ψαχουλεύει μες στις τσέπες του γκρίζου φορέματος που φοράει. «Θα 'λεγα πως ναι».

Δίνει στη Μαντάμ Κοκό ένα επιστολόχαρτο του Ωδείου πάνω στο οποίο ο Φρανσουά Γκανγκλόφ έχει σημειώσει με κομψά καλλιγραφικά γράμματα το εξής: *Μουσική κατάρτιση, πιάνο, ιταλικό λυρικό τραγούδι, χορικό τραγούδι τύπου "Α", χορικό τραγούδι τύπου "Β", σκηνική παρουσία, ειδικότητα στο τραγούδι. Επίπεδο δύο.*

«Επίπεδο δύο;» σχολιάζει η Μαντάμ Κοκό έκπληκτη. «Αυτό σημαίνει ότι κατατάσσεσαι κατευθείαν στο δεύτερο έτος; Μα αυτό είναι φανταστικό! Έλα εδώ να μου τα πεις. Τι σε ρώτησαν;»

Η Μιστράλ ακολουθεί τη Μαντάμ Κοκό σε μια μικρή αίθουσα αναμονής και κάθεται σε μια μοντέρνα και πολύ άβολη καρέκλα. «Απλά με ρώτησε τι ξέρω να τραγουδάω», λέει. «Εκείνος καθόταν στο πιάνο. Κι εγώ του απάντησα ότι ήθελα να τραγουδήσω... Μπάρμπρα Στρέιζαντ».

«Ω, όχι! Δεν το πιστεύω...» είπε γελώντας η Μαντάμ Κοκό. «Έβαλες τον Γκανγκλόφ να παίξει τραγούδι της Μπάρμπρα Στρέιζαντ;»

«Το *Γούμαν ιν Λαβ*, φυσικά. Εκείνος έπαιξε κι εγώ... τραγούδησα. Απλό».

Η δασκάλα της μουσικής τσαλάκωσε το επιστολόχαρτο. «Εννοείς ότι δεν σου έκανε ερωτήσεις; Από πότε τραγουδάς, ποιος σε... έφερε εδώ και... τι θα ήθελες να κάνεις;»

Η Μιστράλ γνέφει αρνητικά. «Όχι. Έδειχνε σαν... πώς να το πω... σαν να το ήξερε ήδη».

«Και δεν έκανε κανένα από τα συνηθισμένα του καυστικά αστειάκια, όπως για παράδειγμα για το φόρεμά σου, για τα μαλλιά σου ή γιατί ζήτησες εκείνον για την εισαγωγική σου εξέταση;»

ΤΟ ΑΓΟΡΑΚΙ

«Όχι. Με έβαλε να τραγουδήσω κι έπειτα έγραψε την αξιολόγησή του. Και μου είπε να πάω στο μάθημα την επόμενη Δευτέρα».

Η Μαντάμ Κοκό αφήνεται με ορμή στην άβολη πλάτη της καρέκλας, με μια ικανοποίηση σαν να ακουμπούσε σε μαλακό στρώμα.

«Απίστευτο. Στ' αλήθεια απίστευτο».

«Μήπως κάτι δεν πάει καλά, Μαντάμ Κοκό; Δεν είστε χαρούμενη;»

Η δασκάλα την κοιτάζει από κάτω προς τα πάνω.

«Μα τι λες; Είμαι *πολύ* χαρούμενη: πάντα σου έλεγα ότι είσαι η καλύτερη μαθήτριά μου. Αλλά... κατάλαβέ με: ο Γκανγκλόφ είναι ένα ιερό τέρας. Δηλαδή... ποτέ δεν είχε περάσει μαθήτριά μου με τη μία... Γι' αυτό πάντα πίστευα ότι με κάποιο τρόπο τα είχε βάλει μαζί μου. Μα ίσως έκανα λάθος».

Η Μαντάμ Κοκό χτυπάει ξαφνικά τα χέρια.

«Πρέπει να ειδοποιήσεις τη μητέρα σου. Θα καταχαρεί».

Η Μιστράλ δεν είναι καθόλου σίγουρη γι' αυτό: δεν επιθυμεί μια τόσο μεγάλη αλλαγή. Και δεν πιστεύει πως η μητέρα της έχει άλλη άποψη. Όχι τώρα, τουλάχιστον.

«Τι συμβαίνει, δεσποινίς Μπλανσάρ; Εμπρός, τηλεφώνησέ της».

Η Μαντάμ Κοκό είναι κάπως νευρική. Δείχνει μια υπερβολικά φανερή ευτυχία που μοιάζει να κρύβει κάτι άλλο. Τη λάμψη από ένα δάκρυ;

«Στενοχωριέμαι, όμως», λέει η Μιστράλ και σηκώνεται για να βγει έξω.

«Στενοχωριέσαι; Και γιατί παρακαλώ;»

Περνώντας ξανά μπροστά από την πόρτα του Γκανγκλόφ, ακούν τις νότες του πιάνου και μια γυναικεία φωνούλα που προσπαθεί να ακολουθήσει τη μελωδία. Φτάνουν στις σκάλες.

«Θα έρχομαι να σας βλέπω, πάντως. Γιατί χάρη σε εσάς με δέχτηκαν στο Ωδείο».

«Ανοησίες, δεσποινίς Μπλανσάρ. Μην το ξανακούσω. Είσαι πολύ καλή, απλά εξαιρετικά καλή για να περνάς ακόμα τις Πέμπτες σου...»

«Τις Τετάρτες».

«Τις Τετάρτες σου, σωστά, με μια γριά δασκάλα πιάνου σαν κι εμένα. Μια δασκάλα που δεν κατόρθωσε να περάσει στο Ωδείο του Παρισιού».

Η τελευταία δήλωση συνοδεύεται από μια παιχνιδιάρικη κίνηση κι ένα φευγαλέο χαρούμενο βλέμμα.

«Όπως και να 'χει, ο κόσμος είναι γεμάτος από μαθητές που ξεπερνούν τους δασκάλους τους, δεν νομίζεις; Και τώρα... πήγαινε να ετοιμαστείς. Τα μαθήματα του Ωδείου είναι πολύ πιο δύσκολα από τα δικά μου. Σου εύχομαι κάθε επιτυχία, δεσποινίς Μπλανσάρ».

Η δασκάλα τής σφίγγει το χέρι και δίνει στη Μιστράλ ένα μικρό πακέτο.

«Ελπίζω να σου αρέσει. Δεν είναι καινούριο, φυσικά, αλλά...»

Μέσα στο πακέτο υπάρχει ένα ασημί iPod.

«Μου εξήγησαν ότι μπορείς να φορτώσεις εδώ όσα τραγούδια θέλεις. Θα έχει μέσα και τα τραγούδια του παλιού του ιδιοκτήτη, αλλά... δεν κατάφερα με τίποτα να τα διαγράψω».

«Μα... γιατί; Δεν έπρεπε!»

ΤΟ ΑΓΟΡΑΚΙ

«Τώρα τουλάχιστον θα έχει ιδιοκτήτη που θα ξέρει πώς να το χρησιμοποιεί», επιμένει η Μαντάμ Κοκό.

Και χωρίς να περιμένει απαντήσεις ή αποχαιρετισμούς, η δασκάλα της μουσικής κάνει μια πιρουέτα και απομακρύνεται ανάμεσα στις αλέες με τα πυξάρια.

Η Μιστράλ είναι το λιγότερο ταραγμένη. Ανοίγει το κινητό, αλλά πριν προλάβει να σχηματίσει έναν αριθμό εκείνο αρχίζει να χτυπάει. Είναι η μητέρα της.

«Μιστράλ, επιτέλους σε ακούω! Έλα αμέσως στο σπίτι, σε παρακαλώ».

«Τι συμβαίνει;»

«Ίσως ανακαλύψαμε κάτι». Και η Σεσίλ Μπλανσάρ κλείνει τη συνομιλία χωρίς να κάνει στην κόρη της ούτε μία ερώτηση.

Όπως το είχε φανταστεί η Μιστράλ, ακόμα και για εκείνη η οντισιόν στο Ωδείο είναι η τελευταία της σκέψη.

